

at en Bestemmelse som denne kan have stor Betydning i saa Henseende, fordi den i Virkeligheden ikke griber meget dybt ind. Jeg kan derimod snarere forstaa de Betragtninger, som man har anstillet om det Praktiske og Hensigtsmæssige i Reglen; men der maa jeg dog minde om, at man paa dette Gebet ligesom paa ethvert andet dog maa drage Grændsen imellem, hvad Loven og den Slags ydre Magtmidler overhovedet formaa, og hvad de ikke formaa, og at man ingenlunde maa formene, at, fordi de ikke formaa Alt, formaa de Intet, og at man derfor rent skal lade være at lovgive paa det omtalte Gebet. Jeg erkjender fuldkomment, at for det store Flertal af Ægtefæber vil formodentlig den legale Ordning, den kontraktmæssige eller retlige Ordning af Formuesforholdet mellem Ægtefæller have mindre at betyde i det virkelige Liv; thi det Samtykke, som maatte kræves fra Konens Side til det Ene eller det Andet, vil vel i Almindelighed let faas. Jeg tror derfor, at man kan have Ret, naar man siger, at i de lavere Klasser vil denne Lov forsaavidt ikke gjøre nogen stor Nytte, som Konen i mange Tilfælde vel endogsaa i Reglen ikke vil turde paaberaabe sig Loven. Konen vil føle sig tvungen og vil føle sig nødt til for at undgaa, om ikke Mishandling, saa i alt Fald uvenlig Behandling fra Mandens Side at udlevere, hvad hun har. Men jeg vil sige, at selv om dette er rigtigt, er det ingen Grund til at lade være at give Loven. Den Omstændighed, at der vil være mange Tilfælde, hvor Parterne ikke ville benytte sig af den juridiske Ret, Noget, som forekommer paa mange andre Gebeter end netop i Formuesforholdet mellem Ægtefæller, er efter min Mening ingen Grund til ikke at give dem den, naar man i og for sig mener at maatte betragte det som rigtigt at give dem en saadan Ret, og jeg tror heller ikke, at det vil være saa ganske uden Betydning, at den gives. Jeg indrømmer, at i de Tilfælde, hvor Ægtefæller leve sammen, hvor Brudet imellem dem altsaa ikke er saa stort, at de skilles ad, vil ganske vist, hvad enten man tænker sig den ene

syssle Overmagt hos Manden; men dernæst mener jeg, at disse Regler vilde have Betydning i det ikke sjeldne Tilfælde, hvor Manden har forladt Konen, og hvor Samlivet faktisk er hævet. Der kan jeg paa ingen Maade erkjende, hvad den ærede Landssthingsmand her ligeoverfor (Rump) forment, at Politiet skulde være istand til at hjælpe Konen i nogen væsentlig Grad. Det skjønner jeg ikke, at Politiet har nogen Ret til. Naar der ikke er Separation mellem Ægtefællerne, ser jeg ikke rettere, end at, naar Manden kommer og siger: De ere mine, de tilhøre Jællesboet, disse Børde og Stole, som min Kone har her, hun er rigtignok rendt fra mig, det er rigtigt, men det er min Eiendom, og den vil jeg sælge eller pantsætte, kan Politiet efter den bestaaende Lovgivning ikke forbyde ham det. Det er et af de Punkter, hvor denne Lov skulde have Betydning, at naar Konen kom til Politiet og anmodede om Beskyttelse, kunde Politiet sige: Ja, forudsat, at det er eget Erhverv — og i de fleste Tilfælde vil det være det, naar hun i længere Tid har været borte fra Manden — kunne vi beskytte Dig; da maa han ikke gjøre det, og han vil blive dragen til Ansvar, hvis han gjør det. Men saaledes som Lovgivningen nu staar, kan jeg ikke se rettere, end at naar en Kone kommer med saadanne Klager og Politiet saa siger til Manden: Er hun separeret eller er hun ikke separeret? og han saa siger: Nei, hun er ikke separeret fra mig, kan Politiet ikke nekte ham at indtræde i den Ret, som han og Jællesboet har. En anden Ting er naturligvis, naar en saadan Mand er under Fattigvæsenets Disciplin eller ifølge sit Forhold kan anrages af de nærmeste Dage, at man da kan sige til ham: Ja, min gode Ven, i dette Dieblis kunne vi ikke tage Sagen fra den Side, men kommer Du først under Fattigvæsenet, skulle vi tales nærmere ved angaaende Spørgsmaalet om, hvorledes Du behandler Din Kone. Men hele denne Betragtning lader sig ikke anvende, saalænge Manden ikke er eller muligvis ikke kommer under Fattigvæsenet i en nær Fremtid. Det er saaledes Noget, der ikke